13e JAARGANG — CURACAO DEN 8n AUGUSTUS 1896. — No. 658.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURACAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels f. 0.50 voor elken regel meer fl. 0.07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No. 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,20.
Un annucio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

DE ENCYCLIEK VAN DEN H. VADER

OVER

De eenheid der Kerk.

Het is genoeg bekend, dus vangt de H. Vader zijn nieuw belangrijk schrijven tot de katholieke wereld aan, dat al zijn pogingen er op gericht zijn om de verdwaalden tot den waren schaapstal van Christus terug te brengen. Tot dit doel acht hij het thans nuttig het beeld der Kerk te schetsen en te wijzen op haar eenheid als het kenmerk van waarheid en onverwinnelijke macht, dat haar goddelijke Stichter haar voor altijd heeft willen inprenten.

In haar oorspronkelijke schoonheid beschouwd, moet de Kerk een machtige aantrekking op de zielen uitoefenen; en wanneer het den afgedwaalden eenige moeite mocht kosten, tot die teerminnende Moeder terug te keeren, zullen zij toch inzien dat die moeite hun niet door menschen, maar door God zelven is opgelegd; en met de hemelsche genade zullen zij de waarheid van het goddelijk woord ondervinden: "Mijn juk is zoet en mijn last is licht."

Daarom bidt de H. Vader den God van licht, dat het hem gegeven moge zijn, de dwalenden te overtuigen; want wel kan God rechtstreeks tot hen spreken, maar Hij bedient zich daarbij gewoonlijk toch van de menschen. Zoo heeft de Zoon Gods zelf de menschelijke gedaante aangenomen en heeft tot zijn medehelpers menschen gekozen, die zijn werk op aarde moesten voortzetten.

Aldus is de Kerk dan ook uiterlijk en zichtbaar zoowel in de prediking als in de toediening der Sacramenten. Om die reden wordt zij een lichaam genoemd, waarvan Christus het hoofd is. Daaruit volgt dat diegenen, welke zich de Kerk als verborgen en onzichtbaar voorstellen, in groote dwaling verkeeren, evenals van den anderen kant degenen, die er slechts een menschelijke instelling in zien, met uiterlijke vormen, maar zonder blijvende meedeeling der goddelijke genade, zonder dagelijksche en klaarblijkelijke openbaring van het bovennatuurlijk leven geput uit God.

Evenals ziel en lichaam verbonden den geheelen mensch vormen en evenals in Cristus de goddelijke en menschelijke natuur onafscheidbaar vereenigd zijn, zoo is ook de Kerk het lichaam van Christus, met zijn bovennatuurlijk leven bezield.

* * *

Zooals de Kerk volgens Gods wil en ordening van den beginne was, zoo moet zij ook door alle tijden heen blijven, omdat zij gevestigd is op Christus als haar grondslag en deze niet wankelen kan. Christus heeft zijn Kerk één gewild. Hij heeft haar niet ingesteld als een vereeniging van verschillende gemeenten, maar als de "éene heilige Kerk," die wij in het symbolum des geloofs belijden. De Kerk is één van nature, in de eenheid toont zij haar hoogste volmaaktheid, waardoor zij alles ter wereld overtreft. Als Christus van dit mystiek gebouw spreekt, zegt Hij: "Ik zal *mijne* Kerk bouwen;" elke kerk daarbuiten kan dus, als niet door Christus gesticht, ook niet de ware Kerk zijn.

Dat is nog duidelijker als men het doel nagaat, waarmee Christus de Kerk gesticht heeft, namelijk haar de zending toe te vertrouwen, die Hij van den Vader ontvangen had: Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zoo zend ik U." Het lag in de zending van Christus, alles te redden wat verloren was, en de zending der Kerk is dus alle menschen en alle eeuwen te omvatten; daarom moet zij één zijn over de heele wereld en over alle tijden.

Aldus aanschouwde haar de profeet Isaïas, toen hij haar op den top van den berg gebouwd zag, zoodat alle natiën daarheen konden opgaan om het heil te vinden.

Ook heeft de Zoon Gods gezegd dat de Kerk zijn eigen mystiek lichaam zou zijn, waarvan Hij het hoofd was. Afgescheiden ledematen kunnen met dat hoofd dus nooit één zijn. Evenals een lid, van het lichaam afgesneden, het leven verliest, zoo kan ook de mensch, die zich van de Kerk afscheidt, niet meer het bovennatuurlijk leven van Christus in zich hebben.

Vooral bij de nadering van zijn dood heeft Christus zijn wil hieromtrent plechtig geuit in het gebed tot zijn Vader: "Ik bid niet alleen voor hen, maar voor allen, die door hun woord in Mij gelooven zullen... opdat ook zij één zijn in Ons... opdat zij in de eenheid volmaakt worden." Hij heeft zelfs gewild dat de band van eenheid onder zijn leerlingen in zekeren zin gelijk was aan zijn eigen eenheid met den Vader: "Ik vraag U... dat zij allen één zijn, gelijk Gij zijt in Mij en Ik in U."

Zulk een groote eenheid onder de menschen nu veronderstelt noodzakelijk de eenheid van begrip, waaruit volgt de overeenstemming in den wil en in de handelingen. "Eén Heer, één geloof, één doopsel..."

Over het algemeen erkennen dan ook degenen, die het Christendom belijden, dat het geloof één moet zijn; maar het punt, waaromtrent zij in dwaling vervallen, is: van welken aard die eenheid zijn moet. Hier nu heeft men alweer te onderzoeken welke eenheid Christus gewild heeft.

In al zijn woorden eischte Hij steeds een onvoorwaardelijk geloof aan hetgeen Hij verkondigde en met wonderen staafde. Maar dezelfde onderwerping eischte Hij ook aan de prediking zijner Apostelen: „Wie u hoort, hoort Mij." Hij beloofde met hen te blijven tot de voleinding der eeuwen, en daar zij sterfelijke menschen waren, kan dit alleen doelen op hun opvolgers, de bisschoppen en priesters, door hen aangesteld. Heeft Christus van den eenen kant gezorgd dat zijn zending onafgebroken wordt voortgezet, van den anderen kant volgt daaruit de blijvende verplichting hetgeen alzoo geleerd wordt geloovig aan te nemen. Christus zegt duidelijk dat wie niet met Hem vergadert, verstrooit.

Doordrongen van deze beginselen heeft de Kerk altijd met de uiterste zorg gewaakt voor het bewaren van de zuiverheid der leer, zoodat dwaalleeraars, die ook maar in een enkel punt van de leer de Kerk afweken, veroordeeld werden alsof zij de geheel verwierpen. Alle kerkvaders der eerste eeuwen stemmen daaromtrent overeen, en niets is ook billijker, omdat degenen, die maar van het geloof aannemen wat hun goeddunkt, zich niet onderwerpen aan Christus, maar feitelijk aan hun eigen goeddunken.

Daar alzoo God blijkbaar de eenheid des geloofs gewild heeft, vraagt de H. Vader aan degenen, die voor de waarheid het oor niet willen sluiten, waarom zij zich niet zouden werpen in den schoot der Kerk, die volgens het getuigenis van het heele menschelijk geslacht door de opvolging der bisschoppen, haar gezag ontleent van den Apostolischen Stoel, ten spijt der ketters die, hetzij door de stem des volks, hetzij door de plechtige besluiten der conciliën, hetzij door de majesteit der wonderen veroordeeld zijn.

Behalve haar zuivere leer heeft de Kerk ook haar eeredienst en haar heilige zedenwetten. En evenmin als de leer aan het goedvinden der menschen is overgelaten, evenmin kan ook de bediening der heilige geheimen aan den eerste den beste worden toevertrouwd. Alleen tot de Apostelen en hun rechtmatige opvolgers is het woord gericht: „Gaat en onderwijst alle volken en doopt

---

FEUILLETON.

Un Manuscripta.

Conforme *brievenbesteller* a sali; Jules Dupré, koe a mira e homber drenta, a baha i un poco despues el a para den camber di concierge.

"Nada pa mi?"

E concierge a bisti su bril, i a mira cartanan, koe el a ricibi pa differente hende, koe tabata biba den e cas.

"Nada, señor, toer ta pa otro."

Poco poco Jules a subi trobe i jegando ariba di seis piso el a drenta den un camber.

"Bo a haja un,?" su amigoe a puntrele.

Pa motiboe di menos gastoe e dos amigoe tabata biba huntoe den un camber. Den es camber hende por a mira solamente di mas necesario muebelnan, dos cama coe stoel bon kibra i un mesa grandi jen di courant i otro papelnan.

Toer dos jonkman a studia literatura; pero promer paso, koe nan a pone ariba e camina trabahoso no a duna nan muchoe fortuna ainda.

Un dos tres feuilleton a haja lugar den un courant, pero esai no a duna nan ni pam secoe ainda, i mas koe, ora hende tin 25 anja, tempoe por drecha, toch pa nadero, carnicero, etc. toer mester ta paga.

"No, nada ainda," Jules a responde, "mi a bisa bo adilanti, luna mester caba i anto oom lo manda placa, ma no promer."

"Anto cinco dia ainda, mi ta spera di come algo den es tempoe. Mi no ta kere koe esai ta muchoe deseá."

"I mi tin hamber manera mi no a comé den ocho dia."

"Bo no ta conoce ningun hende, koe por fia nos 100 franc?"

"Sigur un i mas koe por, pero ningun, koe kier."

Armand a camna den camber bai, bini.

"Un idea!" el a grita.

"Basta, koe ta un bon idea."

"Bo no a conta mi, koe den e cas aki ta biba un homber, koe sâ cumpra manuscriptanan?"

"Si, den di promer piso, e ta jama Bridoux."

"Larga nos poerba di bende un cos coen'é."

"Manuscriptanan nos tin basta, pero ningun bieuw."

Bo sâ sigur koe ningun hende di estado haltoe a scirbi nos?"

"Mi no ta kere, ma ata cartanan, larga nos mira."

Despues di un mitar ora Armand a bisa: "Mi a gana, aki mi tin un carta di Emperadora Maria Louisa."

"Ai, bai sinta."

"Wel, bini mira."

Jules a ripara unbez, ki carta su amigoe tabatin den su manoe i dici: "Mi ta conoce masjar bon, ta un carta di Maria Louisa, koe ta sirbi den *Magasins du Louvre*, koe mi tabata verloofd coe ne ora mi tabata corporal."

"I mi ta bisa bo, koe ta un carta di emperadora, koe el a scirbi na Napoleon."

"I aki ta para 1873."

"Bo ta hera 1813. Tende kiko emperadora a scirbi:

Mi bon corporal,

Larga bo soldatnan pa un poco tempoe i bini bisita mi den Louvre, camina mi ta sinta gaap meimei di e bonita panja.

Maria Louisa.

„Esai bal 100 franc." Armand a grita. „I bo kier bende esai na Bridoux? Esai mi ta jama horta."

„Bon amigoe.... e hamber.... i despues nos ta bolbe mandele e placa."

„Bon anto, pero mi ta duda, koe cos lo bai bon."

„Bo mester juda mi. Bo tin e barba falsoe ainda?"

„Si!"

„Wel buskele, anto lo mi bisa, kiko bo tin di haci."

„No loebida awor, despues di un cuart ora, Armand dici, i el a sali pa bai cerca Bridoux.

Bridoux a habri.

„Señor, mi por papia un rato coe Señor Bridoux?"

"Ta mi mes. Drenta Señor."

"El a sera porta, a presenta Armand un stoel."

„Señor," Armand dici, „nan a bisa mi koe bo sâ cumpra manuscripta bjeeuw, mi tin un cos stranjo, un carta di emperadora Maria Louisa."

„El a habri su portefeuille, a cohe e carta i coe masjar cuidao el a habriele. Bridoux a toemele.

„Masjar corticoe," e dici, „i bo sabi sigur koe e ta di Maria Louisa?"

„Sigur, Maria Louisa a scirbi Napoleon I despues di combate di Lutzen: Mi bon corporal— bo sâ, koe nan tabata jama Napoleon: Corporal chikitoe—larga bo soldatnan, Napoleon no a manda ariba million soldat? I anto no ta masjar cla, ora bo ta leza aki, koe Maria Louisa ta gaap mas koe el tin tantoe bonita panja, koe e carta ta di emperadora?

„Pero Napoleon tabata biba den Tuileriëen."

„Bo tin razon, pero tantoe tempoe koe Napoleon no tabata na Paris, Maria Louisa tabata biba den Louvre. E sai Señor lo sabi toch!"

hen....Doet dit te Mijner gedachtenis....Wien gij de zonden vergeeft dien zijn ze vergeven." Aan hen en hun opvolgers, dat is de Kerk, heeft God de zending toevertrouwd, te beslissen over alles wat den godsdienst aangaat en ongehinderd de belangen der Christenen te behartigen.

Nu is het ondenkbaar, dat Christus zulk een volmaakte maatschappij als de Kerk zou hebben in het leven geroepen, zonder haar een Opperhoofd te geven wien de gezamenlijke geloovigen moesten gehoorzamen. Dit Opperhoofd is Petrus, tot wien Hij gesproken heeft: „Gij zijt Petrus, dat is steenrots, en op deze steenrots zal Ik Mijne Kerk bouwen." Petrus' taak is de Kerk te steunen en haar in hechten samenhang te bewaren. Christus heeft ook tot hem gezegd: „De poorten der hel zullen haar niet overweldigen," daarmee te kennen gevende dat de Kerk, op Petrus gebouwd, nooit in iets zou wankelen. En Hij heeft er nog bijgevoegd: „Ik zal u de sleutels van het rijk der hemelen geven. Al wat gij op aarde zult gebonden hebben, zal ook gebonden zijn in den hemel, en al wat gij op aarde zult ontbonden hebben, zal ook in den hemel ontbonden zijn." De macht aan Petrus gegeven, is souverein en geheel onafhankelijk, omdat er geen macht ter wereld is boven de zijne en deze de heele Kerk omvat.

Christus heeft Petrus gelast: "Weid mijne lammeren, weid mijne schapen" en derhalve Petrus als herder gesteld over de kudde der geloovigen. En omdat het noodzakelijk is dat dezen verbonden zijn door één onwankelbaar geloof, heeft hij voor Petrus gebeden, opdat zijn geloof niet wankelen zou. Gelijk Christus zelf de hoeksteen der waarheid is, zoo is Petrus de steenrots der Kerk.

Daar nu dit opperherderlijk gezag een noodzakelijk element uitmaakt van de organisatie der Kerk, volgt er uit dat het niet met Petrus kon verdwijnen maar moest overgaan op zijn opvolgers, de Roomsche Pausen. Dit was het algemeen gevoelen der oudheid, die zonder de minste aarzeling de bisschoppen van Rome steeds als opvolgers van den H. Petrus heeft beschouwd. Het was een waarheid, standvastig beleden en gehandhaafd door alle eeuwen in het Oosten zoowel als in het Westen.

En evenals Petrus in den Paus, zoo leven de andere apostelen voort in de bisschoppen: maar dezen zouden het recht en de macht om te besturen verliezen, als zij zich afscheiden van Petrus' opvolgers, omdat zij zich daardoor zouden plaatsen buiten den grondslag der Kerk.

De bisschoppen kunnen slechts dan beschouwd worden, waarlijk met Petrus vereenigd te zijn, gelijk Christus gewild heeft, wanneer zij aan hem gehoorzamen. Om de eenheid van geloof te behouden is het niet voldoende dat Petrus een eerevoorrang of leidende macht heeft: hij moet souverein gezag uitoefenen.

Het zou een openlijke ontkenning van de goddelijke inrichting der Kerk zijn, te zeggen, dat wel ieder bisschop afzonderlijk aan Petrus onderworpen moet zijn, maar dat de gezamenlijke bisschoppen daartoe niet zouden gehouden wezen. Het gezag van den Paus is souverein, algemeen en ten volle onafhankelijk; dat van de bisschoppen begrensd en afhankelijk.

Na aldus de goddelijke samenstelling der Kerk uiteengezet en met meer dan 130 plaatsen uit de Schriftuur en de H. Vaders gestaafd te hebben, wendt de H. Vader zich tot allen, die Christus als den Zoon Gods belijden, opdat zij den Christus geheel aannemen door naar het woord van zijn Stedehouder te luisteren. Hij richt zich tot allen, die niet geheel door goddeloosheid vergiftigd zijn en nog het verlangen koesteren, God tot vader te hebben, in het volle vertrouwen op Gods barmhartigheid, die de harten der menschen treffen kan en zelfs, als zij tegen Hem opstaan, bewegen om tot Hem te komen.

OP WIEN DE PAUS REKENEN KAN.

In *De Tijdspiegel* bespreekt dr. Modderman den brief van den Paus aan kardinaal Rampolla na de feestviering van 20 September en den toestand van het koninkrijk Italië.

Op het schrijven van Z. H. maakt hij eenige aanmerkingen van zoo weinig beteekenis, dat wij het niet de moeite waard achten ze mede te deelen, te meer daar zij minder dan subjectief schijnen en den indruk maken, alsof de beoordeelaar met alle geweld eenige aanmerkingen wilde maken.

Deze kleine aanmerkingen daargelaten, is dr. Modderman, schoon Protestant, vol verwondering voor "het door de eeuwen geadelde en gesterkte Pausdom," voor "den verstandigen grijsaard, die niet, zooals zijn belagers beweren, doof is voor de behoeften van zijn tijd.

Den brief van den Paus noemt hij een "merkwaardig geschrift, even uitmuntend in vorm als belangrijk van inhoud."

Met minachting ziet hij neer op de 25 jaar van het koninkrijk Italië, "tegenover de eeuwen van het Pausdom een grasssprietje naast een zware eik."

Moet de Paus het koninkrijk Italië erkennen? Dr. Modderman antwoordt: "De aanhankelijkheid van een geheel geslacht, welks roemrijke tradities de naneven worden geacht te moeten hooghouden, te moeten vereeren — die prijs te geven, om aan een nauwelijks vastgegroeiden toestand van zaken, waaraan het voorbijgaande nog volstrekt niet is ontnomen, de bekrachtiging te schenken, zou dwaasheid zijn en waar het eene geloofszaak geldt, bijna misdadig."

Allerbedroevendst noemt hij den toestand van Italië. Wie dit schoone, door de natuur zoo rijk gezegende land van nabij heeft leeren kennen, voelt zich vol weemoed eenerzijds en ergenis anderzijds over het slechte bestuur van het land. Het schijnt wel, alsof de bijzondere belangen bij de regeerders altijd zwaarder wegen dan 's lands welzijn. Het volk, de kern der natie, bezit kracht en energie genoeg om den rijken bodem zijne schatten te ontrukken, om zijn land tot een groot land te maken, maar voor zoover het niet door baatzuchtige bestuurders wordt uitgezogen, wordt het gedwarsboomd, of bedrogen door hen, die integendeel juist den ondergeschikten of den onwetenden moesten te hulp komen of den weg wijzen. Die regeering van baatzucht en eigenbelang, die verkwisting van staatsgelden ten behoeve van de belangen van de bijzondere beurs of tot instandhouding van eene slinks verkregen positie in de maatschappij en in het staatsbestuur, in 't kort, dat wanbeheer vindt, helaas, te weinig afkeuring, dan dat van eene kentering voorloopig sprake kan zijn. En wat de allernieuwste geschiedenis ons daaromtrent kan leeren, is te bekend, dan dat ik het behoef te herhalen. Op dien stand van zaken hebben sinds lang de clericalen van het Vaticaan met verachting — terecht — en met leedvermaak—wat te verklaren is—neergezien. Hun kan men natuurlijk van de verantwoordelijkheid daarvoor geen deel toekennen, want op hoog bevel hebben zij zich van het staatsbestuur, van de politieke verkiezingen zelfs, sinds 1870 verre gehouden."

Volmondig geeft de schrijver toe, dat de vrijmetselarij dit alles op haar geweten heeft. "Men kan zonder overdrijving beweren, dat de beweging tegen het Pausdom, die met de bezetting van Rome eindigde, in de vrijmetselarij wortelde; dat verder de bestuurders van het koninkrijk bijna allen maçon waren, evenals Umberto met zijne ministers tot de "broeders" behoort: dat het ten slotte dus niet langer een strijd tusschen het Vaticaan en Quirinaal, maar van het Pausdom tegen de vrijmetselarij wordt."

In dien strijd kan de Paus rekenen op de trouwe Katholieken, bereid zoo noodig voor de aanspraken van het Pausdom op te treden, en op de Italianen, die zich niet tot de trouwe Katholieken kunnen rekenen, maar toch "tot walgens toe genoeg hebben van het bestuur en de politiek van het derde Rome en nu hun blik—misschien vaak sceptisch—tot de Kerk richten om daar verbetering van den toestand te vinden." Maar naast de millioenen Katholieken, die den Paus getrouw blijven, "staan nog anderen, eveneens groot in aantal, die na lang zoeken opnieuw in het geloof en met name in het Catholicisme willen vinden, waarnaar zij elders tevergeefs hebben rondgezien." De schrijver begrijpt, dat deze laatste woorden in Holland veler verbazing zullen wekken, daarom laat hij er onmiddelijk op volgen: "Men behoeft immers de oogen niet te sluiten voor dien terugkeer van de verdwaalde schapen tot hun herder." Of Dr. Modderman ook behoort tot de velen, die in het Catholicisme willen vinden, wat zij elders tevergeefs hebben gezocht, weten wij niet, maar dat hij een man van karakter is met een eerlijk gemoed en een onbevangen blik, blijkt uit zijn schrijven, en doet ons hopen en vertrouwen, dat ook dit verdwaalde schaap tot den herder zal wederkeeren.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Lyst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

W. D. Kamphuis, Domingo S. Arion, Geronimo Miano, Francesco Custode, Luis Lacle, José E. Moreno, Domingo Camacho, Evrozina Voogd, Sob. Cap. Rosa Cruz "Astrea N° 9," Nicasio Lara, Amelia Boom, Jane Simmons, Isabel Pietersz, Remigia Betriana, Janette Coes, S. L. Maduro, Henery H. Johnson, Agustin G. Enireb 2, Vito Nicola Guglielmo 2, Guiseppe Berardinelli, William Severeijn, Luisa Silié, Felipe Blanco, Julio E. Borges, Pedro Aguirre Diaz (aang.), Benjamin A. Jesurun (aang.), A. J. Jesurun.

***

De *Imparcial* maakte gisteren een telegram openbaar voorkomende in de *Porvenir* van Cartagena, waarin gemeld werd, dat door den Senaat van Colombia gekozen is tot president der republiek de generaal Rafael Reys met 72 stemmen: 4 stemmen werden uitgebracht op Quintero Calderón en 3 op Pedro A Molina.

***

De Curaçaosche courant bevatte in haar nummer van gisteren reeds het Programma van het Volksfeest voor de verjaardag van H. M. de Koningin. Een allezins feestelijk program, waarin wij met genoegen bemerkten, dat eenige oude nummers door nieuwe vervangen zijn. Ook het vuurwerk belooft schitterend te zijn. Toch veroorlooven wij ons eene aanmerking. Zij is niet nieuw, reeds verleden jaar vestigde de *Amigo* er de aandacht op.

Dat 1ste gedeelte, met zijn wedstrijd in het boegsprietloopen en zijn wedstrijd in het zwemmen, heeft ons nooit kunnen behagen. In onzen tijd beijveren zich de feestcommissie's allerwege de volksspelen te veredelen; welk fatsoenlijk man nu kan er een genot in vinden die meer dan ruwe spelen boven vermeld met genoegen aan te zien: dat zij zouden bijdragen tot beschaving der lagere klasse, die gemeenlijk aan deze spelen deelneemt betwijfelen wij eveneens. Wij geven het dus de feestcommissie ter overweging eens te breken met dat boegsprietloopen en dien wedstrijd in het zwemmen en een meer passend en veredelend 1ste gedeelte in haar program op te nemen.

Een volgende keer zullen wij het program ter kennis van onzen lezers brengen.

***

Van den onlangs overleden hoogleeraar Allard Pierson, die niettegenstaande zijn scepticisme in zake het geloof menigmaal zijn bewondering de aloude Moederkerk niet kon onthouden, wenschen wij onzen lezers eene bladzijde voor te leggen uit zijn merkwaardig boekje *Intimis*. Het boekje dagteekent van den tijd, dat Dr. Allard Pierson predikant was te Leuven, waar hij naar eigen getuigenis zijn gemeente, "minder bezoeken dan wel zoeken moest."

„Vele Protestanten in ons Vaderland zullen zich over mijn besluiteloosheid verwonderen. Ik verwonder mij niet over hun verwondering, want protestantsche onbarmhartigheid en protestantsche inconsekwentie reiken ver. Wel zeker; aan uwe heilige protestantsche overtuigingen mag men niet raken: uwe begrippen en voorstellingen niet schokken, opdat uw geloof niet verloren ga, intusschen zijt gij een ijverig voorstander van genootschappen, wier eenige taak het is, de begrippen en voorstellingen, niet te schokken, maar te vernietigen van een geheele Roomsch-Katholieke bevolking.

De Kerk van Rome had ik in België eerst leeren kennen. Wat weet men van haar, na een geheel protestantsche opvoeding....? Ik wist al hetgeen een fatsoenlijk Protestant van de Roomsche Kerk behoeft te weten.

Bij mijne komst in België gevoelde ik evenwel behoefte, mijne kennis ten deze uit te breiden. Ik bezocht de Kathedralen lang en geregeld. Ik luisterde naar middag- en avondpreek met vrome aandacht. Ik volgde de kerkliederen met oprechte belangstelling, ter wille der woorden, gelijk ter wille der muziek.

En een onbekende wereld ging voor mij open. Waar ik vroeger niets dan ongerijmdheid en verwarring zag, ontdekte ik nu zin en harmonie.

Bridoux a niza sonoder, manera el kier a bisa, con Armand por a puntrele tal cos.

„For di cenda bo a haja e carta?"

„Mi a hajele di mi tata, i el di mi tawuele, koe tabata sirbi Napoleon. El a hajele, ora Napoleon a cohe su linzo for di su sacoe, anto e carta a cai. Ta miseria a obliga mi di bendele, mi mester di 100 franc i mi a bini cerca bo, pa un Frances i no un stranjero lo tin e carta. Aworo un Ingles kier a duna mi diez-bez mas, koe mi ta pidi bo. Te na bo porta el a poersigi mi, mira el a kibra mi jas, ora ei kier a tere mi."

"Mi kier cumpra e carta, pero mi mester puntra promer otro hende, si e por ta di Maria Louisa."

"Ta duel mi. Mi no por warda tantoe tempoe," i el a corda, si Jules no ta bini awor, anto nos a perde. Na mes momentoe nan a bati porta.

Señor Bridoux a habri, i....Jules a drenta, pero ningun hende lo conoce. Cabez den laria el a para dilanti di Bridoux, su cara tabata dornar coe un barba l'Anglaise, i cabei falsoe di mes color a tapa su cabez. El a parce un Ingles toer afor.

Bridoux su wowo a puntrele, kiko el tabata kier.

"Aoh! e Ingles a coeminza, "mi kier papia coe e señor, koe a bini aki."

Armand a jega acerca i dici admira: "Com señor, te aki bo ta poersigi mi?"

"Yes!" el a responde. "Mi ta duna bo 1200 franc pa e carta."

"Ma ta masjar mahoso i ta munstra poco crianza di poersigi hende asina."

"Mi ta duna bo 1500 franc."

"Señor...."

"Mi ta duna 2000 franc."

"Mi kier, koe bo ta bai."

"Yes, lo mi warda bo abao."

"Bo ta mira, señor Bridoux, cuantoe e Ingles kier duna pa e documento," Armand dici, ora e tabata coe Bridoux sol. Mi ta kere, koe esai ta prueba koe e carta ta di Maria Louisa."

Bridoux a cohe un papel di 100 franc i a dunele na Armand koe a sali unbe.

E mes atardi nan a sinta den un hotel cerca un mesa i nan a come manera nan no a come den hopi dia.

Algun dia despues com di Jules a mandele placa segun su costumber i nan a sera un papel di 100 franc den un enveloppe coe e palabra aki: Coe muchoe gradicimentoe nos ta bolbe 100 franc na Señor Bridoux.

Nunca el a haja sabi kende a mandele e placa, i e carta di Maria Louisa di *Magasins du Louvre* tin pa Bridoux mes tantoe balor koe un berdadera carta di emperadora Maria Louisa.

Een doel van mijn liefde werd zij machtig, die hoogbejaarde moeder van vele kinderen... En ik heb geklaagd met den diepen minor van het klagende *Miserere*, ik heb gejuicht met den breeden major van het juichend *Gloria*. Ik heb bij den ernstigen lijkdienst met de priesterschaar gezongen: *Recordare, Jesu pie*, in dat vroom Latijn, aan beelden arm en kreupel van rijm, maar waarin de edelste zielen bij het schemerlicht der middeleeuwen tot den Verlosser der menschheid hebben gezucht... Ik heb iets gevoeld van het ontzag, waarmede, bij het zwijgen der orgeltonen en het dalen der wierookdampen, de boetprediker werd aangehoord, wiens woorden, bekrachtigd met het gezag van zoovele eeuwen, in de harten nedervielen als woorden, niet eens menschen, maar als woorden Gods..."

NEDERLAND.

Bij het departement van koloniën is het volgende telegram van den Gouverneur-Generaal van Nederlandsch-Indië ontvangen:

„Generaal De Moulin overleden, kolonel Stemvoort waarnemend gouverneur."

Het *Nieuws* ontving uit Batavia het volgende telegram:

„De excursie in de IV en VI Moekims (Lampisang) is afgeloopen. Licht gewond werden de 1e luit.-adj. J. H. Hoekstein en de 1e luit. C. G. Meerburg. Voorts 5 minderen, waarvan één zwaar".

Naar aan het *Handelsblad* verzekerd wordt, bestaat het voornemen niet kolonel Stemfoort, thans waarnemend gouverneur, maar generaal-majoor L. Swart, thans commandant van de tweede militaire afdeeling op Java, te Semarang, te benoemen tot gouverneur van Atjeh en Onderhoorigheden.

Hare Majesteiten hebben aan mevrouw de weduwe De Moulin, moeder van den generaal, per telegram haar oprechte deelneming doen betuigen bij den dood van haar zoon, waardoor het Indische leger een zijner verdienstelijke officieren verloor.

—De oud-minister-resident in China, de heer Helenus Ferguson, is te s' Hage aangekomen en in den *Ouden Doelen* afgestapt.

De zoon van den oudminister, de heer Thomas Ferguson, die met vergunning van H. M. de Koningin-Weduwe-Regentes in dienst van het chineesche gouvernement is getreden en zich thans met verlof hier bevindt, fungeert als regeeringstolk bij de commissie voor de feestelijkheden, die ter eere van Li-Hoeng-Tsjang hier te lande plaats hebben.

— Er zijn nieuwe postzegels ter waarde van vijf gulden in gebruik gesteld. Die zegels waren uiterlijk 20 Juli aan alle post- en bijkantoren en, bij aanvraag, ook op de hulpkantoren verkrijgbaar.

—Bij de utrechtsche studentenfeesten was een deputatie belgische studenten, van de studenten-vereeniging: *Het zal wel gaan.* Natuurlijk dat op dezen clubnaam nog al aardigheden getapt werden. De aardigste was echter bij gelegenheid dat men zou gaan rijden.

De vlaamsche broederen werden bij die gelegenheid in een rijtuig zonder paard gestopt, terwijl de koetsier op den bok met een leuk gezicht een plankje voor zich uithield met de woorden: *het zal wel gaan!*

Dat de grap, die natuurlijk slechts korten tijd duurde, hilariteit verwekte, laat zich denken.

BUITENLAND.

Rome. — De nieuwbenoemde Fransche Kardinalen Perraud en Boyer zijn met den Kardinaalshoed bekleed. De laatste heeft Rome reeds verlaten. De nieuwe gezant bij den H. Vader de heer Poubelle kwam den 7n. Juli te Rome aan. Lefèvbre de Béhaine is den 8n. vandaar vertrokken. Deze is, zooals reeds is bericht, door Leo XIII in plechtig gehoor ontvangen en heeft de hoogste orde gekregen welke de Paus verleenen kan, namelijk de Christusorde.

— Kardinaal La Valleta, Deken van het college van Kardinalen, is te Agerola, in de provincie Napels, waarin hij zich om gezondheidsredenen begeven had, gestorven. Kardinaal Rafael Monaco La Valletta werd geboren den 23 Februari 1827 te Aquila. Hij was een der nog door Pius IX tot kardinaal verheven prelaten.

— Het is een gelukkig en heerlijk verschijnsel, dat het katholiek godsdienstig leven in geheel Italië in de laatste jaren, ja, haast maand aan maand, steeds krachtiger wordt. Een schoon bewijs daarvan wordt sedert 1 Juli te Rome nog dagelijks geleverd door een indrukwekkende manifestatie: een vroom geloof en vereering van de H. Maagd. Aan het einde der vorige eeuw, toen Rome en Italië van de zijde van Frankrijk werden bedreigd met zware rampen, verrichtte God wonderen door tal van beelden van Maria in verscheiden kerken. Duizenden getuigenissen, die toen met zorg zijn opgemaakt en bewaard bleven, constateeren, dat die beelden door zachten, vriendelijken, aanmoedigen blik der oogen de geloovigen aanspoorden tot bidden en hoop gaven op redding. Zes maanden lang, van Juli tot December, werd dit wonder waargenomen. Hierdoor zijn in die dagen ontelbare bekeeringen werkt, en is onberekenbaar veel bijgedragen om het geloof der Romeinen te midden der beproevingen te bewaren. Geheel Rome was als één bedehuis. Dit jaar wordt de herdenking aan deze wonderen in de Kerk van Santa Maria Maggiore, onder toevloed van een groote menigte luisterrijk gevierd. Opnieuw wordt Rome zwaar beproefd en God zal het gebed voor de bekeering der afgedwaalden, voor het behoud van het geloof en voor de redding der Kerk weder verhooren door de voorspraak Zijner Heilige Moeder, want wederom smeeken in de grootste basiliek, Haar gewijd, dagelijks duizenden: "Illos tuos misericordes oculos ad nos converte." (Richt Uwe barmhartige oogen tot ons.) — Een ander teeken van verlevendiging van het geloof der Italianen is geleverd in het welslagen van de inschrijving door de *Osservatore* en de *Vera Roma* geopend voor een monument ter herinnering aan de Eerste H. Communie van Z. H. Leo XIII. Het is een teedere, echt-godsdienstige gedachte, dit feit te herdenken door den herbouw van de Kerk van de H. Rosa te Viterbo, waarin Joachim Pecci voor het eerst de H. Communie ontving.

Italie. — Volgens een beschikking van den Italiaanschen minister van Oorlog zal generaal Baratieri onmiddelijk na zijn terugkomst in Rome voor een disciplinaire rechtbank terechtstaan.

— Naar aan de *Germania* uit Milaan wordt geschreven, zijn aldaar drie nichten van Ernesto Nathan, die pas tot grootmeester der Italiaansche vrijmetselarij is gekozen, van het Jodendom tot de katholieke Kerk overgegaan. De drie meisjes werden door den eerw. heer Carlo Testa gedoopt.

Frankrijk.—Op de gehouden inschrijving voor 65 millioen frs. voor de Parijsche wereldtentoonstelling van 1900 is slechts voor ruim de helft geteekend. Van de 3,250,000 bons, elk twintig entreekaarten voor die tentoonstelling met verschillende voorrechten verschaffende, zijn er maar 1,800,000 genomen. Maar daar de leening gegarandeerd was door het Crédit Foncier, het Comptoir d' Escompte, het Crédit Lyonnais en andere bankinstellingen, is deze uitslag voor de tentoonstelling zelve van geen beteekenis.

—Zaterdag, 15 Juli, overhandigde de heer Félix Faure den kardinaalshoed aan kardinaal Ferrata, die zich tot den president der republiek richtte met een redevoering, waarin hij zeide, dat de hooge en innige voornemens van den Paus waren, den godsdienstigen vrede te vestigen op eendracht, recht en eerbied voor de staatsinstellingen van het land. Z. H. wenscht alle katholieken te vereenigen door een vaderlandschen band, en daardoor de bestaande misverstanden te doen verdwijnen en het wantrouwen te ontwapenen.

—De jonge Fransche kroonpretendent, de hertog van Orleans, is verloofd met aartshertogin Maria Dorothea, oudste dochter van aartshertog Joseph. De hertog is 27 de aartshertogin 29 jaar oud.

—Zondag, 12 Juli, kwam een 80 jarige bedelaar in de sacristy te Ceylhan, bij Toulouse en wilde den pastoor geld afpersen. Toen de geestelijke weigerde, loste de oude een pistoolschot op hem en viel hem daarop met knotsslagen aan.

De woeste grijsaard werd aangehouden. De wonden van den priester zijn niet ernstig, daar het schot miste, en de slagen met te zwakke hand zijn toegebracht om hem ernstig te kunnen deren.

—In tegenwoordigheid van den President der Republiek is te Reims een ruiter-standbeeld onthuld voor Jeanne d'Arc.

Duitschland. — De keizerin is haar beide oudste zoontjes, die aan de cadettenschool te Plön studeeren, gaan opzoeken en heeft te dier gelegenheid bijzonderlijk den godsdienstonderwijzer der prinsen, dominee Frommel, onderscheiden. Zij kwam aan zijn huis theedrinken en nam, toen zij vertrok, het kleinzoontje van den predikant, dat verlangend naar het mooie rijtuig keek, op den schoot, liefkoosde het kind en liet aldus de koets een paar malen om den tuin rijden. Het afscheid van de keizerin jegens den geestelijke was allerminzaamst.

Blijkbaar heeft de keizerin een sprekend voorbeeld van achting jegens den geestelijken stand willen geven en een getuigenis van de hooge waarde, die zij aan het godsdienstonderwijs in de opvoeding toekent.

— Groote verontwaardiging is in Duitschland gewekt door de beslissing van het hooggerechtshof te Leipzig in het geding tegen den kolonialen ambtenaar Wehlan, wegens overtreding van zijn rechtsbevoegdheid in Kamerun. Reeds in Januari stond deze heer te Potsdam terecht en werd daar veroordeeld tot 50 mark boete en overplaatsing naar een anderen post (van gelijken rang). Tegen deze geringe straf [de 500 mark boete vertegenwoordigen nog geen maand salaris] kwam de pers en ook het openbaar ministerie in verzet, zoodat Wehlan, die ongeveer van hetzelfde kaliber als de befaamde dr. Peters schijnt te zijn, naar het hooggerechtshof van Leipzig werd verwezen. Welnu, dit hooggerechtshof te Potsdam heeft het geheele vonnis (!) bevestigd, zoodat Wehlan, die zich aan groote wreedheid had schuldig gemaakt jegens de arme inboorlingen van Kamerun en hen om een kleinigheid liet geeselen, pijnigen en doodschieten, regeeringsambtenaar *blijft* en nu elders het Duitsche rijk gaat vertegenwoordigen. Daar ieder vast overtuigd was, dat het Hof een vonnis zou wijzen, meer in overeenstemming met de omstootelijk bewezen feiten, uit zich de verontwaardiging veel krasser. De *Frankfurter Zeitung* schrijft o. a. "Wanneer hij (Wehlan) tegen dieren zoo gehandeld had als nu tegen negers, dan zou hij er waarschijnlijk veel slechter afgekomen zijn. Dit is een straf, die te pas komt voor het uitoefenen van critiek in groven vorm op de daden der overheid; zulk een straf zou men ons b. v. kunnen opleggen, wanneer wij eens duidelijk en van harte zouden zeggen, wat wij van dit pas gewezen vonnis denken."

Het schijnt, dat de hardvochtige ambtenaar zich ter terechtzitting zeer teergevoelig toonde en heusche tranen schreide, wat het *Berliner Tageblatt* sarcastisch doet opmerken, dat in de laatste jaren tranen veel succès hebben bij de behandeling van rechtszaken. Ook dr. Leist en baron Von Hammerstein weenden, toen zij voor den rechter kwamen.

De *Nueste Nachrichten*, het orgaan van de koloniale partij, raadt Wehlan aan, zijn schande te gaan verbergen in een afgelegen hoekje van de wereld, terwijl de *Voss. Ztg.* Wehlan op één lijn stelt met de gewone ambtenaren Luist en Peters, en opmerkt, dat de daden van dit treurig trio van koloniale helden de koloniale politiek van Duitschland jammerlijk in discrediet zullen brengen.

Engeland.—Op de 37e jaarvergadering, te Londen door de *English Church Union* gehouden, zeide de voorzitter, lord Halifax, dat de Anglicaansche bisschoppen genegen zijn, ieder voorstel van Leo XIII goed te ontvangen, wanneer het strekken kan tot de hervatting tusschen Rome en Engeland van de betrekkingen, die de H. Augustinus, Apostel van Engeland, onderhield met Paus Gregorius den Groote en de eerbiedwaardige overleveringen der Roomsche Kerk.

— Uit Londen wordt aan de *Univers* geschreven, dat de pauselijke encycliek *Satis Cognitum* in Engeland buitengewone belangstelling wekt en reeds stroomen inkt heeft doen vloeien. De correspondent vermeldt, dat een Anglicaansche aartsbisschop in presentie van zes bisschoppen en andere aanzienlijke personen in de kathedraal van Norwich ter gelegenheid van den 800en verjaardag van de stichting dier kerk, openlijk den Paus heeft gelukgewenscht, dat Hij al hunne waarde en hunne waarachtige beteekenis heeft teruggegeven aan woorden, welke men sinds drie eeuwen niet begreep.

Dezelfde schrijver bericht voorts, dat het aantal individueele bekeeringen gestadig toeneemt.

— In het Engelsche Hoogerhuis werd door lord Herschell geklaagd over de wijze waarop het proces tegen Jameson zal gevoerd worden, want de rechtsquaesties die zich hierbij voordoen, zullen beslist worden door de meerderheid der rechters.

Lord Halsbury, de lord-kanselier, verdedigde den aangenomen vorm van het proces als gepast. Het is een zaak die geheel aan de bescheidenheid van den procureur-generaal staat; de regeering heeft met de quaestie niets te maken.

Lord Herschell kon zich niet vereenigen met de opinie van den lord-kanselier dat het geheel aan den procureur-generaal staat; deze is rechtsgeleerde der Kroon en dus raadsman der regeering; de regeering kan zich niet scheiden van hetgeen hij doet.

Lord Salisbury protesteerde tegen de nieuwe leer, dat de procureur-generaal aan de regeering verantwoordelijk is voor alle beslissingen en hoopte, dat de onafhankelijkheid van den procureur generaal zou bewaard blijven.

Het incident was hiermede gesloten.

— Bij telegrafisch bericht van 1 Aug: wordt gemeld, dat Jameson tot 25 maanden gevangenistraf is veroordeeld wegens schennis van grondgebied eener bevriende natie. Zijne medeplichtigen werden tot verschillende straffen veroordeeld.

—Het Engelsche Hoogerhuis heeft het wetsontwerp, waarbij het huwelijk van een weduwnaar met een zuster van zijn overleden vrouw wordt veroorloofd, bij derde lezing aangenomen met 142 tegen 104 stemmen.

Belgie. — De uitslag der in de 4 kiesdistricten Brussel, Antwerpen, Nijvel en Philippeville gehouden herstemmingen zijn voor de katholieken allergunstigt uitgevallen! Zij hebben eenvoudig alles behouden en alles gewonnen wat er te behouden en te winnen was! Alle 35 in herstemming komende zetels zijn door de katholieken bezet, die thans in de Kamer 111 man sterk zijn, tegenover 41 anti-katholieken (12 liberalen of radicalen en 29 socialisten); terwijl zij vóór de verkiezingen 105 zetels bezaten, tegen 18 radicaal-liberalen en 29 socialisten. Deze laatten zijn dus in onveranderde getalsterkte gebleven: slecht één van hen, Defnet te Namen, viel in de periodieke aftreding, en dien eenen hebben zij behouden; maar van de stoute verwachting er nog een paar dozijn nieuwe mandaten bij te veroveren, is—niets gekomen.

Oostenrijk. — Van 29 September tot 4 October a. s. zal te Trente in Tirol een internationaal anti-vrijmetselaarscongres worden gehouden. Mgr. Valazzi, prins-bisschop van Trente, heeft zijn steun toegezegd.

en de Oostenrijksche regéering heeft de noodige toestemming verleend.

Het centraal comité van Rome wijst op het samenvallen van het congres met de feesten, die in Tyrol gevierd worden bij het eerste eeuwfeest zijner toewijding aan het H. Hart.

Amerika.— De heer Bryan is tegenover den heer Bland op de democratische conventie te Chicago tot candidaat voor de aanstaande verkiezing van het presidentschap gekozen. Er hadden vijf stemmingen plaats. Bij de eerste stemming kreeg Bland 203 stemmen, Bryan 105, Pattison 95, Boies 86 en Blackburn 83. Bij de vierde stemming nam Bryan de leiding met 280 stemmen; op Bland werden uitgebracht 241, op Pattison 96 stemmen. Bij de vijfde stemming werd Bryan gekozen. Toen Bryan 504 stemmen had gekregen, trok Bland zich terug. Daarop werd de benoeming van den laatste verklaard te zijn geschied met algemeen stemmen.

Het comité voor het opstellen van het politieke programma, door de conventie te Chicago benoemd, heeft het volgende additioneele artikel aangenomen: „Het opslorpen van den rijkdom door slechts weinigen, tengevolge van het in handen van enkele personen komen van de groote spoorwegen, en het vormen van „trusts" en „pools" maakt strenger toezicht door de centrale regeering op dit gebied van den handel noodzakelijk. Wij eischen uitbreiding der bevoegdheid van de algemeene handelscommissie, en zoodanige beperkingen, waarborgen en maatregelen van contrôle op de spoorwegen, als strekken zullen om de natie te beschermen tegen rooverij en verdrukking.

VERSCHEIDENHEDEN.

Onze tooneelkunst.

In de *Kroniek* komt de volgende beoordeeling voor van een tooneelvoorstelling in een der Hollandsche schouwburgen:

„De voorstelling kwijlde tegelijkertijd als een idiote zuigeling, en als een verlamde oude heer, die het vertikt in zijn zesde beroerte te blijven; zij klungelde drenzig voort als een dronken groen, die zich in taaie zatheid van den eenen lantaarnpaal naar den anderen voortzeult, van elk licht- en steunpunt gebruik makend om onder sentimenteel onsamenhangend neergekwebbelde alleenspraken zijn neus te snuiten en te constateeren, dat zoo'n lantaren geen klok is, en dat je er dus niet op zien kan hoe laat het is: zij hottelde als een afgedankt aapje, door een uitgehongerd zestigjarig paard voortgeschobberdebonkt door urenlange straten van banaliteit over een, in de modder van misbruikte taal bezoedeld plaveisel van gemeenplaatsen; waarachtig het lamlendig gegrijns in een apenkooi vol schurftige sjinpansees, is opwekkend, vermakelijk, hartverheffend bij het armoedig gehannes, de impotente fatsoendelijkheid, de doodgeboren pietluttigheid, de verschimmelde onnatuur van een vertoo ning als deze."

Gaat dat zien menschen!

De postzegel-manie

Men berekent, dat er 60.000 postzegelverzamelaars zijn in Frankrijk, 100.000 in Duitschland, 150,000 in Engeland en 500.000 in Amerika. Ziehier eenige prijzen van postzegels: De 5 fr. Congo, uitgifte 1886, geldt 40 à 50 frs; de eerste postzegels van 't eiland Mauritius, uitgifte 1847, de roode een penny en de blauwe twee pence, werden door een Parijsch koopman verkocht voor 40,000 frs.; De Hawaï '51 gelden volgens den catálogus 2500, 3500, tot 10.000 francs; Rumenië '58, waarde 27, 54,81 en 108 paras, werden dit jaar voor 10,000 frs, verkocht; Réunion '52 wisselt tusschen 1000 á 1500 frs. De postzegelverzameling van Ferrari, hertog van Galliëra, wordt op 4 à 5 millioen frs. geschat.

Uit het graf opgestaan.

Een merkwaardig feit heeft onlangs de bewoners van het Russische plaatsje Bogorodski in verbazing gebracht. Een pope, Joan Fiwokhine genaamd, dien iedereen reeds sedert vijf jaren dood waande, daar de geheele gemeente aan zijn begrafenis had deelgenomen, keerde dezer dagen plotseling in levenden lijve in zijn gemeente terug, tot groote ontsteltenis van zijn bloedverwanten en vrienden, die in hem een spooksel meenden te zien. Hij stelde echter de bevreesden gerust, door hen te verklaren, dat hij vijf jaar geleden eenvoudig schijndood was, toen men hem begroef. Op het kerkhof was hij in zijn kist tot bewust zijn gekomen en had daarna, terwijl de doodgravers die den grafkuil nog niet hadden dichtgemaakt, naar huis waren gegaan om te eten, het slecht gesloten deksel der kist opgelicht en zijn vrijheid hernomen. Omdat hij vreesde dat de bijgeloovige boeren hem voor een spook of een toovenaar zouden aanzien, wanneer hij in levenden lijve verscheen, vluchtte hij naar het naburige woud om, van dorp tot dorp trekkende, een zwervend leven te beginnen. Ten slotte had hij, het zwerven moede, het plan opgevat het bijgeloof en de daaruit voortspruitende mishandelingen te trotseeren en naar zijn geboorteland terug te keeren.

Een kostbare duit.

Een dezer dagen viel een uitgeputte postduif in handen van de politie te New-Jork. Het dier droeg eenige diamanten bij zich en was vermoedelijk vrijgelaten aan boord van een stoomboot, met het doel diamanten de Vereenigde Staten binnen te smokkelen. Sommige steenen waren onder den vleugel bevestigd, andere aan den nek, terwijl er twee aan elk der pootjes waren vastgemaakt. Het gewicht van al die diamanten was zeker te zwaar voor het diertje geweest, zoodat het de reis niet ten einde kon brengen. Men vermoedt, dat de duif het eigendom is van een georganiseerde bende smokkelaars, die de vogels mee naar Europa nemen en op de terugreis, dicht in de nabijheid van het land, vrijlaten.

ADVERTENTIEN